

[Jørgen Jensen]

arbejdsløsheden og få nogle til at bære byrden fremfor andre.

Var det ikke også her og nu, man skulle vise ærlighed over for den tale om sabbatår, som nogle fører? Nu ser jeg, at fru Inge Fischer Møller ikke er her, men også i denne debat er der blevet henvist til det. Burde det ikke være muligt f.eks. for mennesker, der ved 60 års alderen enten var sorteret fra af arbejdsgiverne eller var trætte og nedslidte uden egentlig at være syge, at holde en pause f. eks. fra det 60. til det 61. år eller fra det 61. år til det 62. år og så gå i arbejde igen og prøve, om det bærer, og, hvis det ikke gør, da vende tilbage igen? Denne mulighed har man afvist ved, at folk ikke kan gå ind og ud af systemet. Man taler om mennesket i centrum, men man glemmer det, når man konkret har mulighed for at tage stilling til det. Man afviser også dette forslag af hensyn til, at så mange som muligt skal presses ud af arbejdsmarkedet.

Og passiviteten. Hvad er egentlig meningen med at opretholde et krav om ikke-indtægtsgivende arbejde som betingelse for at fortsætte på efterløn? Det er rigtigt, som hr. Kaj Poulsen sagde om den artikel, hr. Kaj Hansen havde skrevet, at der er givet nogle tilsagn om en lempelig administration og et nyt cirkulære. Men jeg vil godt spørge: hvad er årsagen til, at man opretholder bestemmelsen om ikke-indtægtsgivende erhvervsarbejde? Hvis man frygter misbrug grundet på lovens uigennemtænkte formuleringer, havde det så ikke været rimeligt at give sig tid til at lukke de huller, der eventuelt er, fremfor at lægge et pres på det store flertal af dem, der benytter efterlønsordningen? For det er det, man vil med dette. Men det er rigtigt, at havde man gjort det andet, mere menneskelige, havde man ikke frigjort så mange arbejdspladser, og det er igen det overordnede hensyn.

Jeg vil også godt sige om betalingen, at det er rigtigt, at den foreslåede ordning selv med en nedtrapning giver langt bedre dækning, end førtidspensionister og invalidepensionister får. Det overser vi ikke. Men hvad er egentlig den saglige begrundelse for at gennemføre en nedtrapning? Hvis det, som ministeren mange gange har sagt det, forventes, at mange arbejdsføre holder op i en tidlig alder for at give plads til unge mennesker på arbejdsmarkedet, skulle de så ikke nær-

mest præmieres? Jeg kan godt forsikre om, når man henviser nogle gange til fagbevægelsen, at der er ikke mange, der forstår årsagen til den nedtrapning.

Nedtrapningen vil også stille de dårligst stillede, dem, som ikke har den fulde ydelse, meget uheldigt; det gælder også den nedtrapning til de 80 pct., som man nu foreslår, selv om der tidligere stod 60 pct.

Vi er også af den principielle opfattelse, at en gennemførelse af efterlønsordningen som arbejdsmarkedslov med henvisning til nedslidning og frasortering af den ældre arbejdskraft må betales af arbejdsgiverne og kun arbejdsgiverne. Jeg vil også godt henvise til det, der står i betænkningen om modregningen, der vil komme til at ramme en række af fagbevægelsens medlemmer. Det betyder i virkeligheden, når man taler om forsikringsprincippet, at mange af dem kommer til at betale to gange.

Jeg bliver nødt til af hensyn til tiden at koncentrere mig om en anden lille ting.

Såvel arbejdsministeren som navnlig fru Inge Fischer Møller taler om, at de kun gennemfører fagbevægelsens eget forslag og derfor ikke kan ændre i det. Jeg vil godt stille det spørgsmål: hvilken fagforening eller hvilket forbund har behandlet lovforslag nr. L 31, gennemgået det og sagt, at det var det rigtige? Jeg vil også spørge, om det snævre udvalg fra LO er blevet orienteret om de negative følger, som vi har behandlet i arbejdsmarkedsudvalget. Jeg vil også stille det spørgsmål: hvornår har fagbevægelsen i forbindelse med kravet om efterløn krævet, at der samtidig skulle være en skærpet bestemmelse af 26 ugers reglen for dem over 60 år? Hvornår har fagbevægelsen krævet, at 60-årige ikke skulle have ret til jobtilbud? Hvornår har fagbevægelsen krævet, at der ikke måtte gives efterløn sammen med en nedtrapning af arbejdstiden? Hvornår har fagbevægelsen krævet begrænsning i ulønnet aktivitet, når man fik efterløn? Og hvornår har fagbevægelsen krævet, at man skulle stå fast ved en nedtrapning af ydelserne? Det har man ikke, og derfor er det urimeligt og urigtigt at henvise til dette.

Det er også urigtigt, når man fremholder, at netop denne lovgivning er et tilfælde, hvor der ikke er et andet flertal. Første behandling, udvalgsarbejdet, den offentlige debat viser, at der her i salen kunne have været